

Rúth Hálová A Její Maminka Zdeňka Adlerová Po Válce

Na tomto obrázku můžete vidět mě a maminku po válce.

V Anglii jsme moc informací o tom, co se děje doma, neměli. Přesto jsme tušili, že se nejedná o nic pěkného. Všichni jsme žili v nejistotě, jaký osud potkal naše blízké a já si dodnes přesně pamatuji na den, kdy jsem se dozvěděla, co je s maminkou. Byl to jeden z těch nejšťastnějších dnů v mém životě. Pošta se ve škole rozdávala při obědě v jídelně. Jednoho květnového dne jsem obdržela korespondenční lístek psaný tužkou a ofrankovaný první československou známkou po šesti letech. Byl od jednoho známého naší rodiny, který se jako voják vrátil do vlasti hned po Dni vítězství a setkal se v židovském ghettu v Terezíně s mou maminkou.

Moje nejsmělejší naděje se splnila, moje nejhoroucnější modlitba byla vyslyšena. Dalších několik týdnů, které mě dělily od naší repatriace 25. srpna a následného setkání s maminkou na nástupišti ústeckého nádraží, jsem prožívala v jakémsi transu, jako bych se vznášela v růžovém oparu štěstí a moje nohy se sotva dotýkaly země. Vše, co si dovedu jasně vybavit, je, že v onen velký den jsem chtěla vypadat co nejlépe a vzala jsem si jasně červenou rádiovku, jakou nosil maršál Montgomery, která mi odlétla z hlavy a kutálela se po perónu v okamžiku, kdy jsem já vletěla mamince do náruče. Setkaly jsme se v Ústí nad Labem, bylo tak nějak na půl cesty mezi Prahou a Teplicemi, kde maminka po válce bydlela.